

Dr. P. Strods.

NOVENNA

Svātô Jezupa gūdam.

Moksā 50 sant. (25 rub.).

Reigā, 1928.

Rom. Kat. Reigas Goreigō Semināra izdevums.

Sv. Jezups - Jezus Audžu Tāvs.

Dr. P. Strods.

Novenna

Svātō Jezupa gūdam.

Reigā, 1928

Rom. Kat. Reigas Goreigō Seminara Izdavums.

Imprimatur, Datum Rigae, d. 13. Februarii a. D. 1928.

† Josephus Rancāns,
Eppus, Vicarius Generalis.

№ 5920

E. Stukels,
Cancellarius Curiae.

L. L. Centralb. spiestuve, Rīgā, Baznīcas ielā 4-a.

Ivodom.

Ikvins cylvāks ir Dīva bērns, un tōpēc jam jōdzeivoj tai, lai viņš byutu Dīvam pateikams. Bet cylvāku dzeive Dīvam pateikama byus tikai tod, kod viņa byus saskaņōta ar Dīva prōtu. Lai turpretim myusu dzeive byutu saskaņōta ar Dīva prōtu, napiteik mums tikai ticēt Dīvam, bet gon jōdzeivoj elstyn tai, kai Dīvs sovōs bausleibōs un myusu sirdsapziņā tō nu mums pīprosa. Šōs Dīva bausleibas vysim mums ļūti labi zynomās. Likās, ka nabyutu nikaida gryuta līta vysas Dīva bausleibas pīldeit; kaida gon gryuteiba mīļōt Dīvu un sovu tyvōkū. Tai tys izalīk un arī daudzējim tys tai ir eistineibā. Ir tūmār daudzēji taidi, kam Dīva bausleibu pīldeišona roda lelas gryuteibas. Šim un arī vysim pōrējim cylvākim dzeives ceļā nepīcīšama Dīva žēlesteiba, eistais dzeives paraugs, un arī aizbiļdnis pi Dīva. Sovu žēlesteibu Dīvs pīteikūšā mārā dūd vysim. Bet šei vin Dīva žēlesteiba nav pīteikūša, — mums pošim jōstrōdoj kūpā ar Dīva žēlesteibu, tikai tod mes palīksim Dīvam pateikamī bērni. Un nu sovim pīdzeivōjumim mes zynom, ka pirmajam vogas dzinējam vai slīdes bridējam ir gryuši, turpretim ūtram pakalceļōt ir pulka vīglōk. Tys pat sokoms arī myusu tykumyskajā dzeives ceļā: daudzi vīglōk pakaldareit ūtram, kai pošam pirmū sūli spert.

Un Dīvs, labi pazeidams cylvāka dobu, ir gōdōjis par tū, lai Viņa Bazneicā byutu taidi

ceļveži. Pateicūt Diva žēlesteibai un pošu cilvēku ceļvežiem svātā Katoliskā Bazneicā ir radušies tykumyskās dzeives miļži, kas vysūs laikūs palik kai apbreinojami spūžos zvaigznes — ceļvedes. Storp šaidom zvaigznes pēc Vysu svātōkas Jumprovas Marijas pirmā vitā jōmin viņas laulōtais Draugs, Katōļu Bazneicas un kristticeigōs ģimines patrons, Svātais Jezups. Viņš ir tys vysuidealōkais veirs, prikszeimeigais ģimines tāvs, pašaihlidzeigais un ryupeigais audzynōtōjs, un tōpēc jau pirmajūs kristticeibas laikūs ticeigī dzili cīnēja un korsti mīļōja sv. Jezupu. Sei ticeigūs mīlesteiba un cīns pret svātū Jezupu augtiņ auga svātā Katōļu Bazneicā un panōce tū, ka pāvests Pījs IX. 1871. g. pasludynōja vysam pasaulam, ka vysas Katōļu Bazneicas Patrons un Aizbiļdnis ir sv. Jezups. Pēc tam pāvests Leo XIII. 1889. g. vysim ticeigajim seviški iteice syuteit savas lyugšanas uz sv. Jezupu, jo viņš ir ikvīnas ģimines, ikvīnas kristticeigūs savineibas un vysa kristticeigō pasaules Aizbiļdnis.

Ivārojūt tū lētū cīnu un gūdu, ar kaidu katōlticeigais pasaule gūdynōja vysu svātū ģimini, pāvests Leo XIII. 1892. g. iteice vysim katōlim uperēt sovas ģimines svātōs ģimines aizbiļdniceibā. Un pāvests Benedikts XV. svātōs ģimines gūdynōšanai paškeire pirmū svātdini pēc Trejim Kēninim, kurā dinā i Bazneicas lyugšanas, i svātō Mise aicynoj myusus zam svātōs ģimines aizbiļdniceibas.

Un seviški myusu laikūs, kod dažaidas maļdeigas mōceibas ōrda ģimines dzeivi, kod uz kotra sūļa teik apkarōts svāts lauleibas sakraments, kod bārnūs teik iputeits napaklauseibas

un nacina gors atteiceibā uz sovim dzymdynōtōjim, mums — katōlim — jū styprōk jōsatur pi lauleibas sakramenta un pareizas ģimines sadzeives, mums jōsaryupej, lai myusu ģimines dzeive byutu leidzeiga svātōs ģimines dzeivei, lai myusu ģiminē volda Jezus Kristus gors, lai veirs un siva dzeivoj pastōveigā kristticeigā mīlesteibā un draudzeibā, lai dzymdynōtōji mīļoj sovus bārnus un ryupejās par lobu viņu izaudzynōšonu, lai bārnī klausu un mīļoj sovus dzymdynōtōjus. Vōrdu sokūt, mums jōsaryupej par tū, lai myusu ģiminēs dzeivoj svātais mīrs, eistō draudzeiba un kristticeigō mīlesteiba.

Kai vīns nu lobōkim leidzeklim panōkt myusu ģiminēs Kristus gora valdēšonu ir sovas ģimines uzuperēšona svātōs ģimines aizbiļdniceibā, svātōs Jumprovas Marijas gūdynōšona un ari seviška svātō Jezupa, Vysas Katōliskōs Bazneicas Aizbiļdna, gūdynōšona.

Šū svātō Jezupa gūdynōšonu varim veicynōt dažaidā veidā, plm.:

a) Jūti iteicams ir kotram ikreits paceļt sovu prōtu uz sv. Jezupu, pīsaukt viņa aizbiļdniceibu un uzmdynōt uz viņu sirsneigas mīlesteibas, gūdbejeibas un cīna sajyutu;

b) ryupētis ikdinas vysūs sovūs vōrdūs, dūmōs un dorbūs palikt svātam Jezupam leidzeigam;

c) Ipriks sv. Jezupa dinai, kuru Bazneica sviņ 19. martā, nūturēt novennu uz sv. Jezupu vai mozōkais trejs pādejōs dienas uperēt dažas lyugšanas sv. Jezupa gūdam, vai vysu marta mēnesi ikdinas nūskaitēt kaidu lyugšonu uz sv. Jezupu, vai vysu godu iktrešdiņ gavēt;

d) uperēt vysu sovu ģimini svātōs ģimines aizbiļdniceibā un vysai ģiminei ikdinas pret

svātās ģimīnes svātbīlīdi uperēt sevi vysas svātās ģimīnes aizbīlīdnīceībā.

Šajā mozajā grōmatenā ģūdojamais laseitōjs atrass kotrai novennas dīnai eisu ģoreīgu loseīšonu un dažas lyugšonas, kaidas jōpīvīnoj ģoreīgai laseīšonai. Lai pateicūt šai grōmatenai pasavairoj myusu ģimīnēs un sirdīs ģūds sv. Jezupam, Vysusvātai Jumprovai Marijai un Jezum — Bārnām.

1./I. 1928.

Autors.

Pyrmā novennas dīnā.

Svātais Jezups ticeības paraugs.

Cik dōrga cylvākam ticeiba un cik lela viņai nūzeīme cylvāka dzeivē, tū ļoti labi zyna ikvīns, kas sovu dzeivī cēlis uz ticeības pamatim. Ticeiba cylvākam ir spūžō zvaigzne tymsajā dzeives naktī; ticeiba ir vysudrūšōkais vodūns vysūs dzeives sarežģejumūs; ticeiba ir ģryutsirdeības un dzeives panykuma nūģōdōtōjs pī molas; ticeiba ir vysulobōkais aizsorgs pret natykumeību; ticeiba ir tykumeības ceļš; ticeiba ir vīneīgais ģrēceinīka ģlōbīns.

Kam ticeiba sirdī, tam vysas pateikams un vīgls dzeivē, tam dzeive ir vēртеīga, tys zyna, kam viņš kolpoj, kas viņu ģaida. Turpretim, bez ticeības palykušais ir leidzeīgs tam cylvākam, kas zaudējis redzi, kas naredz, kas viņa prīškā, kaidas viņa dzeives ceļš, — nazyna vairs sovai dzeivei mērka. Šaids cylvāks ir leidzeīgs tam kudžam, kas pazaudējis styuri teik svaideīts jyuras vilņūs, koleidz reizi zyud. Tōpēc kotram, kam dzeive dōrga, kam nasagrīb pazust dzeives vilņūs, stingri jōsatur pī sovas ceļvedes — zvaigznes, sovas ticeības.

Vīns nu skaistōkim ticeības paraugim ir myusu Aizbīlīdnīs — sv. Jezups. Viņš nalūkami tic vysam, kū vin ir svātūs Rokstūs lasejīs. Viņš stypri tic pravišu rokstim un slōpst pēc Pesteitōja atnōkšonas. Vysa jō dzeive ir ticeības apģarōta. Kad engelis jam soka: „Jezup, Davīda dāls, nasabalīdi sovu draudzīni Mariju

jimt pi sevis, jo tys, kas viņā ir dzimis, ir nu Svāta Gora" ... (Mt. 1, 20), Jezups bez vysu-mozōkom šaubom tam vysam Itic: „un dareja tai, kai Kunga engelis viņam beja licis... (Mt. 1, 24.)

Kad pēc Jezus dzimšonas Erods grib Viņu nūgalynōt un Kunga engelis otkon pasarōda sv. Jezupam un soka: „Celis un pajem bārnu un viņa mōti un bēdz uz Egipti" ... (Mt. 2, 13), svātōs gimines tāvs parreizi Itic engelam, celās, pajam svātū Jumprovu Mariju ar bārnu Jezu un bāg uz tōlejū zemi.

Kad pēc dažim godim Egiptē otkon Kunga engelis soka Jezupam: „Cels, jem bārnu un viņa mōti un ceļoj uz Izraeļa zemi" ... (Mt. 2, 20.), sv. Jezups tiuliņ ceļās, jam svātū Jumprovu Mariju ar bārnu Jezu un ceļoj uz savu dzimtini.

Svātais Jezups nasašaubā nimos par tū, ka Tys Bārns, kaidu viņš sovōs rūkōs auklej, ir eistais Dīva — Cylvāks, ka Viņam pīdar vysa vara par dzeivū un nadzeivū pasauli, ka viņš ir vysas pasaules Radeitōjs un viņas Atpesteitōjs.

Svātais Jezups na tikai ir stypras ticeibas cylvāks, bet ari vysu savu dzeivī nūskaņoj plynā saskaņā ar savu ticeibu. Viņš ir tys cylvāks, kura ticeiba ir dzeiva, par kura ticeibu var sprist nu dorbim. Viņš na tikai pylda Dīva bausleibas, bet veļ izrōda neparosti augstus eistōs jumpraveibas, sirdsškeisteibas, pazemeibas, nabadzeibas un cytus tykumus. Ari mums, dōrgi laseitōji, jōjam Svātō Jezupa parauga un jōbyun styngrim katōlim kai sovā ticeibā, tai ari vysā myusu dzeivē, vysūs myusu dorbūs!

Jo mums rostūs kaidas gryuteibas ticeibas vai tykumeibas litōs, naizmērssim, ka sv. Jezups ir tys vysu uztycamōkais tāvs, kuram mes drūši

varim teikt sovas gryuteibas un lyugt nu viņa paleiga. Kas sovōs ticeibas vai tykumeibas gryuteibōs pi svātō Jezupa steigsis un pīlyugs viņa paleiga, tys var byut drūss, ka viņam nīkas ļauns nanūtiks.

Raug, kaidu reizi pi sova audzynōtōja — icināta sērmgaļva — nōce vīns nu jō audzēknim (godu ostonpadsmī jaunēklis) un teice: „Tāvs, kas maņ doroms, kad šaubas ticeibā maņ nōk un munas kōreibas aicynoj mani, lai es lauztu Dīva bausļus?" Sērmgaļvis jautōja: „Muns dāls, vai esi grīzīs pi kristticeibas Tāva — svātō Jezupa un pīlyudziš nu viņa paleiga?" Jaunēklis aizadūmōja un tod teice: „Muns tāvs, jau beigsis gods, kai vysas lyugšonas pi malas mešu. Maņ rōdejōs, ka es pats vīn ar sovom zineibom un spējom pōrvarēšu vysu ļaunū dzeivē. Kad pōrstōju es lyugtīs, mani zuda dzeives gryba un muna ticeiba ikdīnas palyka vōjōka un vōjōka. Tūmār sirdsapziņa naļōve maņ mīra un es nōču pi tevis, lai tu, kas lobōk dzeivī prūti, teiktu maņ, kas maņ doroms." Sērmgaļvis teice: „Dāls, jo grībi atdabōt sev dzeives prīku, tykumeibas spēku un ticeibas spaitu, lyudzīs pi vysu myusu tāva — svātō Jezupa. Esi drūss, jo pi viņa lyugsis, atdabōsi vysu, kō vīn vēlēšs!" — Jaunēklis pasateice cīnejamam sērmgaļvam, sōka pīlyugt svātū Jezupu un pēc dažom dīnom atdzyma viņā styprō ticeiba uz Dīvu un spēja pīldeit Dīva bausļus. Tōpēc, dōrgi laseitōji, lyugsimēs ikdīnas pi svātō Jezupa, lai viņš pastyprynoj myusus ticeibā un tykumeibā.

Svātais Jezup, tu ticeibas un tykumeibas paraugs, lyudz Dīvu par mums!

(Sekoj sv. Jezupa litanija un cytas lyugšonas.)

Ūtrā novennas dienā.

Svātais Jezups — sirdsceisteības paraugs.

Bīži vīn uz svātbīldem asam redzējuši svātū Jezupu ar boltū liliju rūkā. Vysim mums ir zynoms, ka ar šū puki cylvāki nu sensenejim laikim ir apzeimōjuši vysuskaistōku tykumu, tys ir sirdsceisteibu. Šei cylvāka sirdsceisteiba pastōv tymā, ka cylvāks na tik nikō ļauna nādora, bet arī nikō ļauna naigrib. Ceists sovā sirdī ir tys, kas sovā personeigā dzeivē naigrib itnikō taida, kas byutu Dīvam napateikams; ceists sovā sirdī ir tys, kas nasapņoj par kautkaidom natikleigom vai rībeigom litom; ceists sovā sirdī ir tys, kas pamanejis sevi kautkaidas kōreibas, kas viņā lelōkā vai mozōkā mārā izsauc steigsmi pēc grēceigom litom, tymā pat breidī paceļ savu prōtu uz Dīvu un sovā sirdī soka: Kungs, paleidz maņ savaļdēt sevi un naskaiti maņ šos kōreibas par grāku!

Ceistu sirdī ir tys, kam ikvīna ļauna dūma, ikvīns napiklōjeigs vōrds, ikvīns napiklōjeigs roksts vai pīmārs izsauc rībumu. Ceistas sirds cylvāks sorgojās nu ikvīnas draudzeibas, kas šaidā vai cytaidā veidā varātu vōjinēt viņa sirdsceisteibu.

Ceistas sirds cylvāks labi saprūt un zyna, cik gryuši ir nūsasorgōt ikvīna ļaunuma, un tōpēc viņš daudzi lyudzās, bīži staigoj pi grāku syudzēšonas un veļ blīzōk pi Dīvagolda. Un tai,

styprynōdams sevi ar vērsdabiskū maizi, izasorgoj nu ļauna un ar kotru dīnu styprōk vīnojās ar Dīvu.

Myusu svātajā Katōliskajā Bazneicā ir mums ļūti daudzi eistyn ceistas sirds cylvāku. Vysu pyrms, ikvīns svātais ir bejis ceistu sirdī, jo cytaidi viņš navarātu palikt svāts. Pesteitōjs skaidri teice: «Svēteigi sirdsceisti, tōpēc ka vīni Dīvu redzēs» (Mt. 5, 8). Storp vairōkim miljonim sirdsceistūs pyrmū vītu ijam Vysusvātō Jumprova Marija. Un Dīvs gōdōja par tū, lai sovai nūmiļōtai, vysuceistōkai Meītai, byutu tikpat ceists un svāts Dzeives Draugs, lai svātajā giminē vysī byutu eistyn sirdsceisti. Un šū Dīvs panōce. Viņš sameklēja svātai Jumprovai Marijai par Dzeives Draugu svātū Jezupu, tū Davida ciļts Dālu, kas nu dzimšonas leidz nōvei vysu savu dzeivi palyka eistyn ceistas sirds cylvāks. Un tai Dīvs panōce tū, ka svātajā giminē vysī beja eistyn ceistu sirdi: Jezus beja poša ceisteiba, jō mōte, svātō Jumprova Marija, un audžu tāvs, sv. Jezups — ceisteības paraugi.

Dōrgi laseitōji, arī mums jōjam nu svātōs Jumprovas Marijas un svātō Jezupa sirdsceisteības paraugs; arī mums jōbyun ceistas sirds cylvākim. Seviški tev, dōrgō jaunōtne, jōbyun sirdsceistai. Vysudōrgōkais tovs tykums ir tova sirdsceisteiba. Sorgoj šū tovu dōrgū montu; esi vysod ceista vysōs tovos dūmōs, igrybōs, jytōs, vōrdūs un dorbūs! Sorgojis nu taidom grōmotom un laikrokstim, kas kaitātu tovai sirdsceisteibai! Sorgojis nu taidim draugim un sadraudzeibom, kas varātu kaitēt tovai sirdsceisteibai; sorgoj savu mirtu vainadzeņu, lai tu

varātu bez kauna nēst jū oltora priškā, jo tam dzeivē byutu jōnūteik.

Jaunovas un jaunēkli, jemit paraugu nu svātōs Jumprovas Marijas un svātō jaunēkla Jezupa un esit vysod eistyn ceistas sirds!

Ari jyus, laulōti un laulōtas, dzeivojit svātā kristticeigā laulōtu mīlesteibā; esit vīns ūtram eistyn lobais dzeives draugs, pljemit dūtū jums Dīva svēteibu un ryupejitēs par savu bērneņu lobu audzēšonu un audzynōšonu.

Un jyus, mozi bērneni, sorgojitēs, nadorit nikō taida, kas Dīvenam napateik. Mīlojit Dīvenu, savu tāvu un mōti, brōleišus un mōseņas, nadorit nikō ļauna, esit teiru sirdi.

Dōrgi laseitōji, jo sirdsškeisteibas iturēšonā jums rostūs gryuteibas, steidzitēs pi svātō Jezupa! Viņš ir tys bezvaineigais zīds, kō sirds nikod natyka traipeita ar grāku. Pi viņa mums jōnōk un jōlyudz paleigs dzeivē.

Jis aizbīdēs par mums un izlyugs mums Dīva žēlesteibu, lai mes vysod byutu eistyn škeisti sovā sirdi.

Raug, kas nūteik dzeivē. Lelajā Vīnes piļsātā ir mōsom mūkem meitiņu audzynōšonai dažaidas skūlas un kūpdzeives. Dzymbdynōtōji, vālādams, lai viņu meiteņas augtu škeistas, syuta viņas mōsu — mūku skūlōs. Šamōs skūlōs ira treje draudzeibas: sv. Engeļa Sorgōtōja — mozajom meitinem, Vysusvātōkas Jumprovas Marijas un svātō Jezupa lelōkom meitinem. Kotra draudzeiba ikdinas piļyudz savu patronu, un tai šī bērni aug eistyn sirdsškeisti. Pat naticīgi dzymbdynōtōji, pat svešas ticeibas dzymbdynōtōji, kam savu bērnu sirdsškeisteiba dōrga, atdūd sovas meiteņas mynātōs mōsu skūlōs.

Te ikdinas vari redzēt, kai šōs jaunovas cīnej svātū Jezupu. Raug, svātō Jezupa oltors ikdinas jaunom pukem Irūšts; viņa priškā jaunovu puļceņš, kas padīveigi piļyudz svātū Jezupu sev paleigā. Kad nōk svātō Jezupa diņa, vysas svātō Jezupa gūdynōtōjas kūpeji uperej svātō Jezupa gūdam novennu, kuras laikā nōk pi grāku syudzēšonas un svātō Jezupa diņā vysas nōk kūpā pi Vysusvātōka Sakramenta. Un tai šōs jaunovas, gūdynōdamas svātū Jezupu, izaug škeistas kai vysuškeistōkas lilijas. Viņom nav kauna ar mirtu vainadzeņu golvā nūstōt oltora priškā, jo Dīvam tys labpatyktu. Nu viņom iznōk eistyn lobas, gūdeigas sīvas un mōtes; viņas ir tys katōliskōs gimines dzeives gunkurs. Kur šaida gimines mōte, tur volda svātais mīrs, eistō draudzeiba, sirsneiba, leidzjyuteiba, izpa-leidzeiba un labvēleiba. Šaidā giminē volda eistais Kristus gors.

Jaunovas un jaunēkli, jemit pīmāru nu šom jaunovom un esit škeistu sirdi!

Svātais Jezup, Tu ceisteibas paraugs, aizbīdi par mums pi Dīva, ka arī mes byutumem ceisti! (Sekoļ sv. Jezupa litanija un cytas lyugšonas.)

Trešajā novennas dienā.

Svātais Jezups laulotim paraugs.

Dīvs radeja cylvāku tamdē, lai byutu kaut vins radzamais radejums, kas spātu sovu Radeitōju pazeit, spātu jū miļot un sovā sirdi baudeit laimi. Lai šis prōteigais radejums naznyktu nu zemes vērša, koleidz vin byus ispējams te viņam dzeivōt, Dīvs ilēja obeju dzymumu sirdis obpuseigu milesteibu un ilgu pēc gimines dzeives. Pateicūt šai obpuseigai milesteibai un ilgai pēc gimines dzeives, cilvēcē ōtri vin pīauga un cylvāka dzymums pōrklōja vysu zemī.

Bet pīaugūt cilvēcēi, rodōs viņā ari tāidi, kas cālū, svātū Dīva dūmu par gimines dzeivi sōka meit zam kōjom, un tai gimines dzeive sōka ērt. Nōce laiki, kad cylvāki beja palykuši nyknōki par lūpim un zvērim, kad veirs nazynōja, kas ir jō sīva, nī ari sīva zynōja, kas ir jōs veirs, un bārni nazynōja sova tāva vai pat ari mōtes. Šaids gimines dzeives sabrukuma seviški rups beja tymūs laikūs, kad Christum beja jōdzymst.

Un raug, šaidā gimines dzeives sabrukuma laikmetā, pasorōda vīna spūža gimines dzeives zvaigzne. Šei spūžō gimines dzeives zvaigzne ir Svātō Gimine Nazaretē. Šamā giminē volda eistais Dīva gors. Obeji dzeives draugi — svātais Jezups un svātō Jumprova Marija — ir tōs divi sirds, kas vysustyrōki vīnōtas obpu-

seigā, svātā, ceistā milesteibā. Šōs obejas sirds ir na tikai vīna ar ūtru vīnōtas milesteibā un draudzeibā, bet ari vysucišōk vīnōtas ar sovu Radeitōju Dīvu. Un tōpēc vysa jūs dzeive ir Dīva apgarōta. Vīni kotrā gadejumā vīns ūtram izpaleidz, leidzjyut un vēlej tikai lobū. Jūs sarunā nav nīvīna vōrda, kas nalicynōtu par viņu eistū draudzeibu. Kad vysusvātōkai Jumprovai Marijai pīnōk laiks palikt par Pesteitōja mōti, svātais Jezups ir tys vysulobōkais jōs dzeives draugs, kas pilik vysas pyules, lai Pesteitōja mōtei izpaleidzātu. Idūmōsim vīn tōs svātō Jezupa ryupes, kaidas viņam beja Betleemē, lai samaklātu bēdeigu staleiti, vai otkon tōs viņa ryupes, kaidas jam beja ceļā uz Egipti un pošā Egiptē. Viņš zidōja vysus sovus spākus, lai tikai pīgōdōtu vysu, kas svātai Jumprovai Marijai beja napīcīšams. Vysus sovus svīdrus lēja pylns svātōs prīcas, jo viņam ryupētis sovas dzeives Draudzines lobā, beja vīna nu lēlōkom prīcom. Svātōs Jumprovas dzeive viņam beja na mozōk, bet gon vairōk dōrga par sova pošā dzeivi.

Dōrgi katōļu laulōti draugi, ari jums jōjam paraugs sovā dzeivē nu svātō Jezupa un svātōs Jumprovas Marijas. Leidz kai vīni vīns ūtru miļōja eistu un svātu milesteibu, taipat ari jums jōmiļ vīnam ūtru. Lai tī vōrdi, kaidus jyus oltora priškā asat vīns ūtram zvērējusi, palik jums svāti un nalaužami vysā jyusu dzeivē; lai svātō draudzeiba, leidzjyuteiba, izpaleidzeiba un sadareiba pavoda jyusu dzeivi vysōs jyusu dzeives dīnōs leidz pošai kopa molai.

Dōrgi katōļu laulōti, naaizmērstit, ka jyusu dzeivē rassis dažaidas gryuteibas, un tōpēc, lai

Jūs arī viņos palyktu vysod lobi katōli un vīns ūtram eistyn lobi laulōti draugi, uperejit sevi svātam Jezupam un Vysusvātai Jumprovai Marijai. Kas svātū Jezupu un svātū Jumprovu Mariju gūdynōs, tys var byut drūšs, ka vysu dzeivi paliks lobs katōls un lobs laulōtais draugs. Taipat, jo jums laulōtā dzeivē rostūs kaidas gryuteibas, steidzītēs pi svātō Jezupa un lyudzīt vīns par ūtru. Svātais Jezups izklausēs jūsu lyugāonas un izlyugs jums svātū miru un sadareibu.

Raug, kas nūteik svātō Jezupa gūdynōtōjim. Kaidam zemnikam gadejōs apprecēt vysā bōrgu sīvu, kas vīnmār viņu bore un nikod nateice jam loba vōrda. Vys, kū veirs beja pastrōdōjis, viņai napatyka. Kotru veira dorbu viņa nūsmōdēja un pat plzūbōja veira padiveibu. Veirs turpretim vysu mīreigi cīte un lyudze svātū Jezupu, lai svātais aizbyldātu par vīnim un izlyugtu reiz sadareibu.

Kaidu reizi sīva ļūti saslyma. Veirs arvīn napōrstōja lyugtis uz svātū Jezupu par sīvas veseleibu. Beja zam poša svātō Jezupa diņas. Sīva beja jau pi nōves. Veirs atvede bazneic-kungu ar svātīm Sakramentim. Sīva pi grāku ayudzēšonas ļūti nūžālōja savu leidzšinejū nasadareibu ar veiru un sūleja svātam Jezupam, ka izaveselejuse viņa byus sovam veiram vysod loba. Veira, nazynōdama, kas nūteik sīvas sirdi, nūvedis bazneicungu uz mōjom, lyudze, lai nōkūšā dīnā, kas beja svāta Jezupa dīna, bazneic-kunge uparātu par slymū svātu Misi. Vysu nakti slymō ļūti cīte. Veiram nabeja ni mozōkas cereibas, ka sīva sagaideis reita blōzmi. Kaimiņu ļaudis sanōce pi mērstūšōs un vysu

Svātō Jezupa dīve.

Svātais Jezups mēratūāim patrons

nakti lyudzēs, sevišķi daudzi lyudzēs uz svātū Jezupu. Kad ausa gaisma, slymō atvēre acis un pamaneja pi sovas gultas ceļūs lyudzamīs veiru. Viņa sajēme pādejūs spākus, sajēme sovam veiram aiz rūkas un klusu teice: „Jākub, pldūd maņ! Kai radzams, maņ byus jōmērat.. Es beju tev ļauna siva... pldūd maņ!.. Veiram pabyra nu acim osoras un viņš raudōdams sauce: „Svātais Jezup, lyudzis par muma!“ Slymō palyka mreigōka. Viņa sajuta, ka veirs ir vysu pidevis. Ari jōs slimeiba pamazeitem ryma, un ap pušdinom nabeja vairōk sōpu. Pēc dažom dīnom slymō vysā isaveseleja. Un tovu breinumu! Likās, ka viņa byutu pōrradeita. Tagad viņa palyka tik rōma, tik sadareiga, ka vysī kaimiņu ļauds taisni apbreinōja Jākuba sīvu. Nadzērdēja vairs Jākuba sātā bōrānōs, bet svātais Dīvs mīrs valdeja viņa mōjōs. Jākubine palyka niu paraugs vysom cytom kaimiņu sīvom. Kad Dīvs viņai deve bērneņus, ari tūs viņa audzynōja meilim vōrdim, sadareigus un meilus bārnus. Un tai Jākuba sāta palyka eistōs draudzeibas un sadareibas sāta.

Laulōti katōli, napasāļāunit myusu laiku ļaunai straumei, kas ōrda gimines dzeivi, turpretim esit nūteikti un styngrī sovas Bazneicas lykuma aizstōvātōji lauleibas litōs. Pīminīt, ka tikai Bazneicā nūslāgtō lauleiba ir Sakraments un ka šitō sakramenta nīkas navar izraisēit. Kō Dīvs un Jō Bazneica reizi ir salaulōjis, tam jōbyun naškērtam leidz kopa molai, — tikai kops spēj škērt veiri nu sivas vai sīvu nu veira, bet vairs nīkas

Un tōpēc ari sovīm bārnīm, rodīm un pa-ziņom lteicit un pīprosit, ka vini slāgtu lauleibas

tikai sovā Katōļu Bazneicā un dzeivōtu naškērti
leidz kopa molai.

Svātais Jezup un svātō Jumprova Marija,
Jyus eistōs kristticeigōs lauleibas patroni, lyudzit
Dīvu par mums!

(Sekoj sv. Jezupa litanija u. c. lyugšonas.)

Catūrtā novennas dīnā.

Svātais Jezups — dzymdynotojim parauga.

Vysuvareigam Dīvam labpatyka, lai ciļvēces
dzymums vairōtūs, un tōpēc cylvāku sadzeivē
nūdybynōja lauleibu. Dybynōdams lauleigū sa-
dzeivi, Dīvs uzlyka ļūti lelu pinōkumu uz lau-
lōtūs placim, viņim pīsaceja rypētis par sovu
bērneņu ticeigu un tykumeigu audzynōšonu. Šū
bārnu audzynōšonu Dīvs na tik uzticēja, bet
gon uzlyka kai styngru un nūteiktu pinōkumu
vysim laulōtim draugim. Un tai tāvam un mōtei
rodōs pinōkums par sovu bārnu audzynōšonu.

Šys tāva un mōtes pinōkums ryupētis par
sovu bārnu audzynōšonu rūdās ari nu pošu
dzymdynōtōju puses. Tadei ikvīns tāvs un
mōte grybātu, lai viņu bārns byutu lobs, lai
viņš mīļōtu sovu tāvu un mōti, sovus brōļus
un mōsas, lai viņš mīļōtu Dīvu un ari tyvōkū,
lai viņš nadareitu itnikō ļauna. Vōrdu sokūt,
ikvīns lobs tāvs un loba mōte grybātu, lai viņu
bārni ari byutu eistyn lobi cylvāki.

Bet kai gon bārns varātu palikt taidis, kaيدا
grybātu jō dzymdynōtōji, jo tāvs un mōte bārna
naudzynōtu. Tadei pats bārns nikō najadz,
kas lobs un kas ļauns dzeivē, kas doroms un
kas nadoroms. Jo jau mes syutom bārnus skūlā,
lai vini isamōceitu laiceigom litom, tad tū lelōka
jōpigrīž vēreiba bārna goreigōs dzeives izau-
dzynōšonai. Un kas gon vysulobōk spēj goreigū
dzeivi audzynōt kai tāvs un mōte. Tōpēc ari

tāvam un mōtei jōsaryupej nu pošom mozom dinom iaudzynōt sovūs bārnūs eistū Dīva mīleību, sovu dzymdynōtōju, brōļu, mōsu un pōreju cylvāku mīlesteību. Tāva un mōtes pinōkums ir sovus bārnus īmōceit sovai katōļu tīceībai un īputeit sovūs bārnūs stypru katōļa pōrlīceību un grybu dzeivōt tai, kai tū Bazneica mōca.

Taipat ikvinam tāvam un mōtei ir pinōkums ryupētīs par sovu bārnū laīceīgū labklōjeību, un tōpēc jōsapyulej sovus bārnus laist skūlā, jo bez skūlas gryuši cylvākam dzeivōt. Jo dzymdynōtōji ryupēsis par sovīm bārnīm un liks vysas pyules pi viņu eistyn labas izaudzynōšonas, tod bārnī naaizmērss sovu dzymdynōtōju un viņīm symtkōrteīgi atolgōs.

Tāpēc, dōrgi katōļu tāvi un mōtes, jemit paraugu nu svātōs gīmines tāva sv. Jezupa un leidzeīgi viņam ryupejītēs par sovu bārnū eistyn lobu audzynōšonu. Pīminīt, ka sv. Jezups na-pažālōja itnikaidu pyuļu, lai Bārnām — Jezum glōbt dzeiveību; pīminīt, cik gryuši sv. Jezups strōdōja, lai sagōdōtu pīteikuši pōrtykas Jezum un svātai Jumprovai Marijai, taipat un jyus na-pažālojit nagulātu nakšu, dīnas korstuma, svīdru un tulznu, lai tikai sagōdōtu sovīm bārnīm lobōku, vīglōku dzeivī. Audzynojīt sovus bārnus ar mīleību, navys ar borgumu; mozōk bōršonōs un rcikšu, bet vairōk mōtīskas un tēvīskas šīrds. Jo jyus sovūs bārnūs īputeisīt eistū Dīva mīleību un dziļu tīceību vysam tam, kū Katōļu Bazneica mōca, tad jyusu bārnī byus eistyn tykumeīgi, tod viņī ness jums vīglas dīnas vacuumā.

Dōrgi katōļu tāvi un mōtes, uperejīt vysu sovu saimi svātam Jezupam; lyudzīt, lai svātais Jezups paleidz jums labi audzynōt sovus bē-

neņus, lai viņi nastu jums eistū prīcu. Skotātīs, kai dora cytu zemu katōli. Ir tōlejūs Alpu kolnūs ļūti tīceīgi katōli tirolīši. Pī viņīm nav lela monta, bet apbreinojama sīrsneiba volda viņu saīmēs. Ar bērnēm Dīvs viņus aplaimoj. Kotrā saimē ir caurmārā septeni bārnī. Tāvs un mōte ļūti mīļ sovus bārnus un nažāloj nikaidu pyuļu, lai sovus bārnus labi izaudzynōtu. Šī katōli ir pōrsalicynōjuši, ka vysulobōkais leidzeklis lobu bārnū audzynōšonā ir vysas sovas saimes uperēšona svātajai Jezus, Marijas, Jezupa gīminei. Un tōpēc kotrā ustobā te atrassim Jezus, Marijas, Jezupa biļdi, kuras prīškā īkreits vysa saime uperej sevi Vysusvātōkai Saimei. Un tai šei Vysusvātōkōs Saimes gūdynōšona īnas šamōs tirolīšu gīminēs eistū Kristus goru, dūd svātu sadareību un mīlesteību storp dzymdynōtōjīm un bārnīm. Bārnī izaug eistyn lobi katōli, kuri mīļ sovus dzymdynōtōjus un viņīm tyukstūškōrt atmoksoj par lobū audzynōšonu. Svātais Jezups un Vysusvātō Jumprova Marija ir viņīm svētejuši.

Svātais Jezup, Tu gīmines audzynōtōja paraugs, izlyudz myusu gīminem lobas bārnū audzynōšonas žēlesteību. Amen!
(Sekoj litanija uz sv. Jezupu u. c. lyugšonas.)

Piktā novennas dienā.

Svātais Jezups — rūkpeļņu paraugs.

Vysa cilvēce ir viņa ļūti lela cilvēku saime. Šamā lelajā cilvēku savienībā rūdās vajadzība pēc darba sadaleišonas; rūdās vajadzība, lai viņi nūsadorbētu ar zemkūpeibu, ūtri ar lūpkūpeibu, treši ar zveju, catūrti otkon, lai strōdētu daždažaidūs fabrikās, cytim otkon jōstrōdoj skūlēs, dažaidūs birojūs u. t. t. Vysas šōs darba nūzares ir na tikai dereigas, bet arī nāpicīšamas cilvēces dzeivē, un tōpēc ni viņa nu jom nav ni peļama, ni iznycynojava, — vysas viņas augstī vērtējamas.

Pavysam nāpareizi byutu viņu darba nūzari ceļt augstōku par ūtru, bet gon vysus dorbū, dareitus saskaņā ar Dīva bausleibom, mums viņaidī augstī jōcīnej. Un tōpēc mums, katōlim, jōsēj navys šķiru naidis, bet gon ikvīna loba darba mīlesteiba. Orōjs lai mīļoj sovu dryvu, gons sovu gonamū pulku, gaļdniks sovu skryubenki, skūlōtōjs sovu mōceitōja un audzynōtōja pīnōkumu, irednis lai ir kōrteigs sova omota pīldeitōjs.

Ari šamā ziņā svātais Jezups ir mums ļūti lobs paraugs. Taisneiba gon, viņš ir paraugs rūkpeļņim. Bet lobais rūkpeļnis ir otkon sovkōrt ļūti lobs paraugs kotra cyta darba dareitōjam. Un tōpēc varim teikt, ka sv. Jezups ir ikvīnam strōdeigajam paraugs.

Un patiši, sv. Jezups ir tys, kas sojom rūkom gūdeigā ceļā peļnej ikdinišķū pōrtyku pats sev, svātai Jumprovai Marijai un Bārnām — Jezum. Nu gaismas ausšonas leidz vālam vokoram strōdoj viņš pi sova skryubēnka. Tikai lyugšona un bareibas pījimšona pōrtrauc viņa gryutū darba gaitu. Jō tulznojas rūkas licynoj par padareitū darbu. Jō darbu nūjēmēji licynoj dareitōja ryupeibu un gūdeigumu. Vysu svātais Jezups izstrōdoj, pēc iespējas, vysulobōk. Na otrums, bet gon ryupeiba ījam jō dorbūs pyrmū vītu, na peļņas lelums, bet pasyuteitōja apmīrynōteiba stōv pyrmā vītā.

Sovā gryutajā rūkpeļņa dorbā svātais Jezups ir vysod pīlneigi laimeigs. Viņš zyna, ka kotra cilvēka pīnōkums ir „sova vaiga svīdrūs peļneit sev ikdinišķū maizi,“ ... viņš zyna, ka tam, kas sliņkoj, nav tiseibas uz ēdīni un apgērbu, viņš zyna, ka tikai pošā pastrōdōtais darbs un gūdeigā ceļā nūpeļneitais santims nese eistū svēteibu! Un tōpēc svātais Jezups bez vysumozōkas kūrņēšonas ar vysulelōkū pacīteibu strōdoj sovu darbu. Un jō gūdeigais darbs, patlāi, nese svēteibu i viņam pošam un arī vysim jō kaimīnim, kas nu Jezupa jēme sev paraugu dzeivē.

Svātais Jezups, strōdōdams gryutu darbu, nāizmērsa arī Dīva, jo beja dziļas tiseibas un korstas Dīva mīlesteibas veirs. Sovu dīnu isōce ar lyugšonu, dorbā bīzi viņ skandynōja psalmes voi pravīšu Rokstus.

Kad nōce vokors, svātais veirs, pateicis Dīvam par pastrōdōtū darbu, atsaļōve Dīva rūkōs un gōja nakts atdusā.

Kad nōce svātdiņe, Jezups pyrmais isaroda lyugšonas nomā un pādejais nu viņa iznōce. Šaidā veidā sv. Jezups veicynōja dorbu un lyugšonu un pamete mums eistyn strōdeīga un padīveīga cylvāka paraugu.

Un ōrzemu katōli jau seņ pareizi saprota svātō Jezupa nūzeimi dorbā, tōpēc vini jau seņ nūdybynōja daždažaidas rūkpeļņu apvineibas zam svātō Jezupa aizbiļdniceibas. Tur mes satopsim svātō Jezupa bīdreibu pi zemkūpim, pi amatnikim, fabrikas strōdnikim un dažaidim rūkpeļnim. Kotrā šaidā svātō Jezupa bīdreibā vinojās gūdeigōki rūkpeļni, kas idami svātam Jezupam pakaļ vinoj sovu dorbu ar lyugšonu dzeivē. Šamōs bīdreibōs vysi lūcekli pulcejās iksvādinās kūpā, nūsaklausa atteiceigu pamōceibu, pilyudz svātō Jezupa paleidzeibu turpmōkā dorbā un pateic viņam par vysu lobumu, kaidu panōkuši caur viņa aizbiļdniceibu. Un šai pastyprynōti goreigi, uzticeigi turpynoj sovu dorbu tōļōk.

Šaidas svātō Jezupa bīdreibas izglōb rūkpeļņus nu dzeršonas, natīkleibas, sveša monta pīsavyndšonas un cytim ļaunim dorbim.

Kad vītejā draudzes bazneicā nūteik kaidas lelōkas svineibas, tod vysas svātō Jezupa bīdreibas jam viņōs dzeivu daleibu. Kotra bīdreiba isarūn svineibōs ar sovu karūgu un jam daleibu procesijōs.

Kad kuram nu bīdreibas lūceklim nūteik kaida nalāime, pīmāram saslymst, bīdreiba viņam izpaleidz ar naudu un ōrsta sameklēšonu.

Kad kurs nu bīdreibas lūceklim aizver acis uz myužeigū dusu, vysi pōreji bīdreibas lūcekli pyulejās par katōliskū viņa apbēdeišonu. Vōrdu

sokūt, svātō Jezupa bīdreibas bīdri ir eistyn kristticeigi, kas vysu sovu dzeivi voda piļneigā saskaņā ar Jezus Kristus mōceibu. Te, kai redzim, cylvāki atrūn laiku i dorbam, i lyugšonai. Dorbs šim cylvākim nav slūgs; svešais monts viņu nakārdynoj; bogōtōkais cylvāks viņu nauztrauc, bet bēdeigais un vōrgulis ir vinim eistais brōļs. Vini dzeivoj nu sova gūdeīga dorba auglim un krōdami santimu pi santima izmōca sovus bārnus un tai sagōdoj vinim vi-glōku un spūžōku dzeivi.

Dōrgi katōli, ari mes asam dorba tauta; ari myusu lelōkums ir vīnkōrsi rūkpeļni vai dažaidi naleli īredni. Vōrdu sokūt, mes asam dorba bārnī. Un mums jōjam sv. Jezups kai paraugs un aizbiļdnis dorbā. Sekōsim svātam Jezupam pakaļ, mīļōsim dorbu un lyugšonu; byusim strōdeigi un padīveigi. Sōksim sovu dorba diņu ar Dīvu un ari nūbeigsim ar Dīvu. Byusim kōrteigi un ryupeigi dorbā!

Svātais Jezup, Tu rūkpeļņu aizbiļdnis, rōdi mums eistū dzeives ceļu!

(Sekoļ sv. Jezupa litanija u. c. lyugšonas.)

Sastā novennas diņā.

Svātais Jezups — bēdeigim paleigs.

Ikvins cylvāks var kliut trejaidā ziņā bēdeigs : vai apdōvynōjuma ziņā, vai tykumu ziņā, vai laiceigō monta ziņā.

Apdōvynōjuma ziņā bēdeigs ir tys, kam tryukst pīteikušu prōta spēju, lai viņš varātu savu dzeivi vadeit pats. Šaidi cylvāki, pa lelōkai daļai, vai atsarūn kaidā patvērsme vai strōdoj cytu cylvāku uzraudzeibā.

Patīši, bēdeigi ir šaidas kōrtas cylvāki. Bet viņi nav veļ poši bēdeigōki. Par viņim bēdeigōki ir vysi ti, kam tryukst napicīšamu tykumu. Eistyn bēdeiga ir tys katōls, kam tryukst skaidreibas sovas ticeibas litōs, un veļ bēdeigōks tys, kam tryukst mileibas uz Divu un tyvōkū. Bet seviški bēdeigs ir tys, kam na tik nav tykumu, bet veļ natykumu pylna sirds. Bēdeigi vysi naticiegi, vōjticeigi, natikli, dzārōji, zagli, laupeitōji un slapkovas. Šō veida bēdeigums ir eistyn ļauns un vysubeistamōkais cylvākam. Un nu šaida bēdeiguma jōbāg kotram prūjom ; jōizlitoj vysi spēki, lai šaidā bēdeibā naikrist.

Trešais bēdeiguma veids ir laiceigō monta tryuceiba. Šamā ziņā eistyn bēdeigs ir tys, kam na tik nav monta, bet pat tryukst dorba. Eistajam kristticeigam nav jōsaryup ni pēc bagateibas ni ari pēc dzeivei napicīšamūs leidzekļu nabyuteibas ; kristticeigam jōsaryupej par tū, lai byutu viņam vyss napicīšamais dzeivē. Sorgi

nani, Kungs, nu bagateibas un ari nu nabadzeibas, bet dūd maņ tū, kas maņ dzeivē napicīšams. Jo tūmār munā dzeivē nōktu pīdzeivōt maņ nabadzeibu, uperēsu tū nabadzeigajam Bārnām — Jezum.

Jo mes isaskateisim svātō Jezupa dzeivē, mes atrassim, ka laiceigō monta ziņā viņš ir tryuceigs, jo dzeivoj tikai nu sovim rūku dorbim. Jō apgērbs ir vīnkōrēss, jō ēdīns vīnkōrēss, jō dzeivūklis taipat ļūti vīnkōrēss. Bet zam šō vīnkōrēšō opgērba, šamā vīnkōrēšajā budeņā, mōjōja ļūti augstas tykumeibas veirs, un šymā ziņā sv. Jezupa beja nasaleidzynojami bogotōks par vysim zemes kēnenim un valdeitōjim, par vysim filozofim un zynōtnes veirim. Šis cylvāks zynōja, ka na dzersonā, gūlēs, natikleibā, sveša monta pisavynōšonā vai ūtra pīkrōpšonā eistō cylvāka laimeiba, bet gon sirdsceisteibā, eistā Diva un tyvōkō milesteibā. Svātais Jezups saprota, ka cylvāka augstums pastōv viņa sirdi, un tōpēc viņš pīgrīze vysu vēreibu sovas dvēseles izkūpšonai. Šei dvēseles izkūpšona beja tys, kas ari ļūti tryuceigūs dzeives opstōklūs svātū Jezupu prīcypōja un dareja svātlaiमेigu.

Un vysim tim, kas sovā dzeivē meklej pyrmkōrt Diva valsteibas, tys ir pyulejās Divu eistyn miļōt un dzeivōt pēc viņa bausleibom, svātais Jezups steidzās paleigā.

Viņā ōrzemu piļsātā, Insbrukā, ir bēdeigu katōļu bārnu patvērsme. Šū patvērsmi dybynōja vītejōs mōsas-mūkes, lai izpaleidzātu vysim tim bārnim, kuru tāvi kryta lelajā karā vai agrā nōvē myrā. Nu isōkuma šei patvērsme beja mozā mōjeņā, kurā beja moza kapleiceņa ar svātō Jezupa oltori. Mōsas kūpā ar bārnim

bōrinim kotru reit un vokor pilyudz svātū Jezupu, lai viņš gōdōtu, ka bārnim šamā patvērsmē nabyutu jōdžeibst bodā. Un svātais Jezups izklausā mozūs bōrineišu lyugšonas. Raug, ikdīnas syuta tureigōkus piļsātas idzeivōtōjus bōrinim paleigā. Un tai nu labprōteigim dōvynōjumim bōrineiši teik izaudzynōti un izmōceiti dažaidim omotim. Naseņ vīns bogōts kungs dōvynōja šai bōriņu patvērsmēi ļūti skaistu četru stōvu mōju, kurā var nūmetynōt vairōkus symtus bārnū. Un tai nu mozōs mōjeņas izauga ļūti skaista patvērsmē un reizē skūla, kurā vairōki symti daždažaidu dzeives vōrguļu bauda audzynōšonu un skūlu. Un tai ti, kam beja jōit zudumā, pateicūt svātō Jezupa tēviškai gōdeibai teik izaudzynōti, imōceiti kautkaidam omotam un sagatavōti dzeivei.

Jo kuru dīn šai patvērsmēi tryukst pōrtykas, mōsas sazvona patvērsmes zvonā, ar kū teik dūts zynōt apkōrtejim idzeivōtōjim, un ti pasaryupej zīdōt patvērsmēi kotrs pēc sovom spējom un tai tryukums teik nūvārzts. Bīži vīn godōs tai, ka tymā dīnā, kod vysi leidzekli jau izsmalti, pīnōk vīna — ūtra naudas vēstule, kas apgōdoj bēdeigūs bōriņus uz ilgōku laiku.

Un tai nu šim syurdīneišim, pasaule vōrguleišim, izaug gūdeigi un strōdeigi cylvāki, kas myužam byus pateiceigi svātam Jezupam un sovom audzynōtōjom — dīvabaileigom mōsom.

Dōrgi katōli, ari storp mums satūpami ļūti tryuceigi pat vysā bēdeigi cylvāki. Lai šamā gryutā dzeives ceļā atrast glōbini, mums jōsaceņš sameklēt dorbu un samaklātū kōrteigi strōdēt. Pa — ūtram, lai nūpeļneitais santims nōktu mums par lobu, mums jōsasorgoj nu ikvīnas natikleibas; nu dzeršonas, gūlem, dōrgim apgērbim un da-

žaidas izškērdeibas. Lai giutu gryutā dzeives ceļā spāku, mums jōmīļ Nabadzeigais Jezus, viņa Audžu Tāvs sv. Jezups un Vysusvātō Jumprova Marija. Vīni ir myusu prikšteči nabadzeibā, bet ari naizsokami bogotniki sovā svātumā. Pyulēsīmēs ari mes pēc svātuma: pēc taisneibas, milesteibas, un žālsirdeibas dzeivē; byusim augstas tykumeibas cylvāki, tod mes nabyusim nabadzeigi sovas dvēseles dzeivē; tod Dīva vaļsteiba nōks pi mums, kod nabyus ni montkōreigō ni uboga, bet vysi byus pōrtykuši Dīva bārnī.

Svātais Jezup, Tu bēdeigūs aizbiļdnis, lyudz Dīvu par mums, ka mes sovā nabadzeibā slōptu pēc eistō dvēseles monta. Amen!

(Sekoj litanija uz sv. Jezupu u. c. lyugšonas).

Septeitā novennas dīnā.

Svātais Jezups — citējim patrons.

Myusu laiceigō dzeive na bez pamata ir nūsaukta par osoru likņu. Leidz kū bārns atver sovas acis, pyrmō jō skaņa ir raudas. Jo bārns naraud, tys zeimōj, viņš nav dzeivs. Ari turpmōkā dzeivē, jo cylvāks sarēkinōtu pricas un osoru breižus, kas gon zyna, vai osoras na-pōrsvārtu smaīdu. Padūmojit vin, cik osoru sagatavoj mums dzeivē dažaidas mīsas vōjeibas, dažaidas naizapiļdejušas ilgas, napanōkti mērki, cytu cylvāku ļaunais un vilteigais kars pret mums, dažaidi gryuti dzeives apstōkli u. t. t. u. t. t. Kai radzams, dzeive nav jūku un sapnu pavadiņš, bet gon gryuta uzdavuma pildeitōjs.

Šom daždažaidom cissonom ir sova lela nūzeime cylvāka dzeivē. Vysupyrms, cissonas spīž myusus nūpītnōk skateitīs dzeivei acīs, pilikt vairōk pyuļu dzeivē, raudzeitīs pošam par sevi un naaizmērst sova Radeitōja. Cissonōs vysuvīglōk pōrbaudeit cylvāka uzticeibu Divam. Leidzcigi tam, kai dažaidus metalus izmēginōj gunī, taipat ari cylvāka tykumeibu var pōrbaudeit cissonōs; kai karaveiris tikai tod dūs liceibu par sovū drūšeibu un uzticeibu, kod viņš vysugryutōkā ceīnā nasaslēps un nabēgs, taipat ari cylvāks tikai tod pīrōdeis sovū mīleibu un uzticeibu Divam, kod vysōs sovas

dzeives gryuteibōs, vysōs cissonōs paliks Divam uzticeigs un spēs sovūs sirds dziļumūs teikt: „lai nūteik tova vaļa!“

Šaids parauga cissonōs ir sv. Jezups. Idūmojit vin, cik cissonu beja svātajam Jezupam tryuceibas del, cik cissonu aizdeve viņam vacō Simeona pravītōjums par Jezus cissonom, cik cissonu un vōrgu beja jōciš svātam Jezupam ceļā uz Egipti, svešajā zemē un ari bēdeigajā Nazaretē budenā. Idūmōsim, cik cissonu beja sv. Jezupam, kad Bārns — Jezus pazuda Jeruzalemā; cik cissonu beja svātam Tāvam, kad mozais Jezus vysur steidzēs viņam pakaļ dorbā, kad pōri spākim vylka zōdži vai cēle dēli? Cik cissonu pōrpildeja svātō Jezupa sirdi, kad viņš laseja pravišu rokstus par Pestēitōja cissonom un sovā priškā redzēja Bārnu — Jezu, tū Cissonu Kēneņu! Cik cissonu beja svātam Jezupam tod, kod šķērdamīs nu šōs dzeives pōrsanese uz Kalvarejas kolnu un idūmōja tur Jezu krystā systu un vysusvātū Jumprovu Mariju zam krysta laužūt sovas rūkas . .

Patiši, jōsoka, ka svātais Jezups ir ļūti, ļūti daudzi citis. Bet sovōs cissonōs viņš ir pametis mums kristticeigō citēja paraugu. Jō cissonōs nikur nasatūpam vaimaņu vai nūrdēšonas, bet gon svātais mirs un pasalausona uz Dīva vaļas vysur nōk viņam dzeivē leidza.

Dōrgi katōli, ari mums kotram bys vairōk vai mozōk dzeivē jōciš. Vinam dzeives ryugtuma bikeris bys lelōks, ūtram mozōks, — kotram tūmār sovs. Bez ryugtuma bikera izdzeršonas nivins nu šōs dzeives nasaskērsim. Un tōpēc sovōs cissonōs jimsim paraugu nu

svātō Jezupa un pyulēsīmēs pōrcist vysu bez nūrdēšonas, bez lōstim, bez nairedzēšonas un lomu vōrdim. Pasaļausim uz Dīva apsavēršonas, ticēsīm, ka bez Dīva ziņas „nivīns mots nakreit nu golvas“. Ticēsīm bez šaubom tam, ka par cīššonom pacīteigi pōrcistom nōks mums nōkūšā myužā olga. Un tōpēc, kū lelōkas byus cīššonas, tū tyvōk mīgsīmēs pi Jezus!

Un, lai mes sovā dzeivē vysas cīššonas un gryuteibas spātu panest bez lōstim, saimim un gryutsirdeibas, napiteik mums tikai myusu pošu spāki. Tam vajadzeigs ticeibas un cereibas spāks. Tikai tys spēs pōrcist vōrgus, kas ticēs nōkūša myuža dzeivei un cerēs par vysom cīššonom sajimt reizi olgu.

Vīns nu vysulobōkajim ticeibas un cereibas uzturātōjim myusu dvēselē ir svātō Jezupa gūdynōšona. Šys svātais, kas pats tik daudzi cītis, leidzjyut kotram cītējam un labprōt steidzās aizbīdēt par viņu sova Audžu Dāla Jezus priškā. Ka patīši svātais Jezups ir citējim paleigs, tū licynoĵ tys, ka tī, kas sovōs cīššonōs pīsauc svātū Jezupu sev paleigā, napalik naizklauseiti. Svātais Jezups slauka vīnim osoras, naļauun saimōt, lōdēt vai krist dzeives izmysumā. Saleidzynoĵit, pīmāram, divejus nalaimeigūs: ticeigū un naticēigū. Ticeigais bīzi vīn daudzi lelōkas bādas un sōpes pōrcīss vysā mīreigi un nikod nazaudeis cereibas sagaideit lobōku nōkūtni; turpretim naticēigais daudzi mozōkōs cīššonōs lōdēs sovu dzeivi, lōdēs sovu dzimšonas dīnu, lōdēs sovus dzymdynōtōĵus, lōdēs vysu un kritis izmysumā bīzi vīn slapkovōs pats sevi. Tys licynoĵ, ka religija ir citējam vīneigais draugs. Storp dažaidim religijas leidzeklim svātō Jezupa

pīlyugšona ir ļūti lobs un lels paleigs vysim citējim. Tōpēc vysōs dzeives gryuteibōs, vysōs cīššonōs vysod pīsauksim svātō Jezupa aizbīd-niceibu un paleidzeibu.

Svātais Jezup, tu citēju patrons, aizbīdi par mums pi Dīva, jo mes byutu leidzšinejōs cīššonōs nasekōjuši tev pakaļ un izlyudzi mums, ka turpmōk mes vysod nōktu tev pakaļ.

(Sekoj sv. Jezupa litanija u. c. lyugšonas.)

Sv. Jezups — rūkpeļnim paraugs.

Ostoitā novennas dīnā.

Svātais Jezups — grēcinīkim paleigs.

Myusu Tāvs — Myužeigais Dīvs — radeja cylvāku tamdēļ, lai viņš sasnāgtu myužeigū laimeibu. Šei myužeigō cylvāka laimeiba panōcama cylvāka vīneibā ar Divu. Kū styprōk cylvāks ar Divu vīnōts, tū lelōka viņā laimeibas saiyuta. Un tōpēc eistais cylvāka dzeives mērkis panōkt vīneibu ar Divu.

Šei vīneiba ar Divu panōcama styprā ticeibā un korstā mīleibā uz Divu. Jo cylvāks Divam eistyn tic un vysā sovā sirdi Divu mīloj, jo cylvāks Divu saiyut sevī dzeivu, kuram viņš atklōj vysas sovas pīcas un bādas, uz kuru viņš runoj kai uz vysulobōkū Tāvu un vysas Dīva bausleibas pylda nu korstas mīleibas uz Divu, taidis cylvāks ir eistyn laimeigs.

Jōatzeist tūmār, ka na vysī cylvāki ir taidas stypras ticeibas un ari na vysī Divu mīloj. Un šī cylvāki, pazaudējuši ticeibu un mīleibu uz Divu, pazaudej ari sovas dvēseles laimeibu. Vysupyrms šaidi cylvāki sōk krist natykumeibā. Un kū dziļōk viņi natykumeibā kreit, tū nalai-meigōki viņi palik. Nu isōkuma biži vīn cylvāki nanūvērtej tō pūsta, kaidu viņim nas grāks, bet nōk breidis, kod kotrā grēcinīks redz vysu tū pūstu, kaidā viņu grāks ir Igryudis.

Un niu cylvāks, radzādams sevī nalalmeigu, grybātu pasaceļt nu sovīm grākim un palikt otkon tykumeigs, bet tys nav vīgli panōcams.

Vysupyrms, ļaunas mīseigōs kōreibas, kaidōs viņš grākōdams ir kritis, naļauņ viņam lobōtis. Pa ūtram, vysī tī ļaunī draugi, kaidu sabīdreibā viņš ir grākōjis, ari naļauņ viņam pasaceļt. Pa trešam, ļaunais gors izsauc cylvākā bailis pret viņa atsagrīzšonu, pret grāku syudzēšonu un lobōšonōs spēju. Un tōpēc biži vīn godōs, ka cylvāks i grybātu pasaceļt nu grākim, un tūmār turpynoj sovā ļaunajā dzeivē tōļōk un tōļōk brist.

Šaidam cylvākam ir napīcišams paleigs. Un šys paleigs byus tū lelōks, kū svātōks byus pats paleidzātōjs. Bet storp cylvākim pēc Vysu-svātōkas Jumprovas Marijas pyrmū vītu ijam svātais Jezups, un tōpēc ari svātais Jezups kotram spēj ļūti un ļūti daudzi izpaleidzēt.

Kaidu reizi pi vacōka bazneickunga pīnōce kaidis padzeivōjis cylvāks un lyudze, lai tys iz-klauseitu viņa pādejū lyugumu, kas skanēja: „Šū kristeņū, lyudzu, atdūsīt munam mozajam dēleņam, kad viņš nōks pi jums pyrmū reizi pi grākusyudzēšonā!” — Bazneickungs izbreinā jau-tōja: „Kōpēc gon jyus pats tō nagrybat dareit?” Un lyudzējs skumi teice: „Maņ līkās, ka es sova dēleņa pīaugšonas nasagaideišu. Vīns nu di-vejim: vai uz korōtovas mēršu vai pats sev nōvi padareišu!” — „Kas gon ļauna nūticis?” Jautōja sērmgaļvis. — „Dōrgais bazneickungs, koleidz šys kristeņā maņ beja meils, es beju gūdeļgs jaunēklis”, — teice tōļōk lyudzējs. — „Bet pasaļōvis ļaunim draugim, es pōrstōju lyugtis, pōrstōju apmeklēt bazneicu; pi grāku-syudzēšonā jau pīcpadsmīt godu, kai naasu bejis. Šamā laikā es, ikritis reizi dusmēs un pavīdeibā, nūdaczynōju sovam kaimiņam sātu.

Viņš gon uz manis vaiņas nasalyka un tai es izbāgu nu cītuma. Bet pādejā laikā maņ šys muns dorbs nalik ni din ni nakt mira. Maņ likās, ka ogrōk vai vēļōk tys klius zynoms, un maņ byus jōpōrciņš kauns un strōpe. Jau vairōkas reizes ir nōkušas mani dūmas izdareit pašslapkaveibu un maņ likās, ka tys ōtri nūtiks, — lōbōk mērt, kai vīnmār cīst sovas sirdsapziņas grauzšonu. Un muna vēlēšonōs byutu, lai jyus, bazneickungs, šū kristeņu atdūtu munam dālam un pateiktu viņam munus pādejūs vōrdus: mīļoj Krystā Pīkoltū un esi Viņam vysod uzticeigs, tō prōsa nu tevis tovs nalaiņeigais tāvs!

Bazneickunga dzili aizadūmōja un tod teice: „Muns dāls, tev reizi jōcīš, tev jōgondar par sovu ļaunū dorbu. Cytas izejas tev nav. Tev priškā divi celi: gondareit par sovu ļaunū dorbu šamā dzeivē vai myužeigi nōkušā dzeivē.“ — Lyudzējs teice: „Šamā dzeivē gondareit maņ nav īspējams, jo maņ nav tik daudzi leidzekļi, lai es varātu gondareit par vysim zaudējumim, kaidus asu izdarejis.“ — Vecaits bazneickungs jam teice: „Jā, tev nav tik daudzi monta; tys gon pareizi, bet tev ir mēle un sirds, — tu vari lyugt pīdūšonas ī nu Dīva ī nu sova kaimiņa. Un es tev varu apgolvōt, ka tu nu obejim vari panōkt pīdūšonu. Vai atmini tū slapkovu uz krysta, vai atmini Jezus leidzeibu par tū lelū porōdnīku, kam jō kunga pīdevis vysu porōdu? Bārns, jem sovu kristeņu atpakaļ, nūskupsti viņu un nu šō breiža maini sovu dzeivi. Caur mani, jo tikai vēlēsīs, panōksi vīnōšonūs ar Dīvu un sovu tyvōkū. Ceru, ka tovs kaimiņš tev pīdūs vaiņas un arī Kristus pīdūs tev vaiņas, un tu byusi otkon laiņeigs, kaidš beji bērneibā.

Tu izaudzēsi sovus bērneņus un imōceisi viņus mīļōt Christu!“ — Un lyudzējs īsasauce: „Tāvs, glōb mani! maņ grybātūs veļ padzeivōt! maņ grybātūs izleikt ar sovu kaimini un Dīvu veļ šamā dzeivē dzeivojūt.“ Un vecaits bazneickungs panōce tū, ka kaimiņš pīdeve sovam ļaundaram vaiņas un nikam nasludynōja, bet paturēja nūslāpumā. Tod nōce grēcinīks pi grākusyudzēšonas un izsyudzējis sovus grākus tyka savīnōts ar Christu. Nu šō laika grēcinīks palyka pīkšēimeigs katōļš, lobs veirs un lobs sovu bārnu tāvs. Viņš paleidzēja sovam kaimiņam kur vīn spēja un cik vīn spēja, un sovam dālam mērdams pats pasnīdze kristeņu, saccīdams: „Mīļoj Pesteitōju un cik vīn spēsi paleidz tyvōkajam!“ Un tai lelais grēcinīks myra savīnōts ar kaimini un Dīvu.

Bet tū nūslāpumu, kas paleidzēja vacajam bazneickungam grēcinīkus atgrīzt pi Dīva, zynōja tikai vecaits pats. Tys nūslāpumaiņais spēks beja svātō Jezupa izlyugtais, kuru vacais bazneickungs tai sīrsneigi gūdynōja un pilyudze.

Dōrgi katōli, jo mums gadeitūs krist kaidā grākā, nakrīsim bezcereibā vai izmysumā, bet pilyugsim svātō Jezupa aizbīdēšonu par mums un steigsimēs vysōtrōkā laikā pi grāku syudzēšonas. Pīminim, ka svātais Jezups vysupyrms spēj par kotru grēcinīku aizbīdēt pi Jezus un lyugt nu viņa apsazālōšonas par grēcinīku. Pa ūtram, svātais Jezups šamā dzeivē ļūti daudzi cīte, un tōpēc viņš sovas cīššonas var uperēt par grēcinīka grākim, lai izpaleidzātu viņam gondareit Dīva taisneibai par padareitim grākim, un pa trešam, svātais Jezups ar sovu svātū dzeivi styprynoņ ikvīnu dzeives ceļā; viņš sauc

uz mums: skotis, cik osoru asu lējis, bet grākā naasu kritis. Taipat arī tu, dōrgū laseitōj, jem paraugu nu svātō Jezupa un nakreit grākā. Lai gon tev dzeive byutu gryuta, tūmār tic Dīvam un miļoj Dīvu. Jo tev turpretim gadeitūs Dīvu apkaitynōt ar kaidu grāku, grīzīs pi svātō Jezupa pēc paleiga, sacēdams: svātais Jezup, tu grēcīnikim leidzjūtējs, lyudz Jezu par mani grēcīniku! Amen.

(Sekoj litanija uz sv. Jezupu u. c. lyugšonas.)

Deveitā novennas dinā.

Svātais Jezups — mērstūšim patrons.

Vysusvareigōkais breidis cylvāka dzeivē ir viņa nōve. Nu nōves ir atkareiga vysa cylvāka nōkūtne: dabasu valsteiba vai myužeigō pazūsōna. Jo cylvāks nūmērs savīnōts ar Dīvu, byus vysu myužeibu ar Dīvu savīnōts, jo turpretim nūmērtu šķērts nu Dīva, byus vysu myužeibu šķērts un nikod naredzēs vairs Dīva, bet gon myužeigi lōdēs pats sevi, sovas dzimšonas dinu, lōdēs tū breidi, kod viņš pirmū reizi grākōja, lōdēs vysus sovas draugus, kas viņu vede grākā. Vōrdu sokūt, myužeigi cīss un nikod viņa cīsšonom nabyus gola

Un tōpēc, ka nu nōves breiza ļūti atkareiga vysa myusu nōkūtne, mums vīnumār jōlyudz Dīvs, ka mums dātu laimeigu nōvi, ka mes nūmērtu eistyn stypri vīnōti ar Dīvu. Un te mums jōpīmiņ tei paruna: „Kaida dzeive, taida nōve.“ Jo myusu dzeive byus eistyn gūdeiga, varim cerēt arī uz laimeigu nōvi, jo turpretim myusu dzeive byutu nagūdeiga, gryuši cerēt uz laimeigu nōvi.

Kam gon nav zynomi gadejumi, ka grēcīniki biži vīn mērst pēškā un nagaideitā nōvē? Kam gon nav zynomi gadejumi, ka grēcīniks atsasoka izsyudzēt sovas grākus un škirās nu šō pasaulā kai nūteikts Dīva pretiniks. Tys vyss nūteik tōpēc, ka cylvāks ir pōrōk nagūdeigi dzeivōjis un pateicūt sovīm ļaunajim dorbim pōrōk sacī- ynōjis sovu sirdi.

Tōpēc, dōrgi katōli, dzeivōsim vysu sovu dzeivi tai, ka ikvinā dinas un nakts breidi mes varātu ar vysā priceigu sirdi šķērtis nu šō pasaulā un nūsastōt Dīva tīsas priškā. Un lai mums šei dzeive tacātu saskaņā ar Dīva bausleibom, jimsim vysā myusu dzeivē svātū Jezupu par paraugu un aizbiļdni. Lyugsimēs uz svātū Jezupu, lai viņš izlyudz mums gūdeigu dzeivi un laimeigu nōvi. Lai myusu nōves breidi stōv pi mums klōtu svātais Jezups, vysusvātō Jumprova Marija un Jezus; lai myusu nōves breidi aizadag myusu sirds ar korstōku Dīva un tyvōkō mīlesteibu; lai mes mērstam apgōdōti ar svātim Sakramentim un piļneigi savinōti ar Dīvu.

Dōrgū lāseitōj, laikam jautōsi, kōpēc gon svātais Jezups, navys cyts ir mērstūšim patrons. Uz šū atbiļde ir vysim saprūtama un skaidra: nu vysim cylvāku bārnim svātais Jezups myra vysulaimeigokā nōvē. Viņš myra sova Audžu Dāla — myusu Pesteitōja Jezus Kristus un Vysusvātōs Jumprovas Marijas rūkōs; viņam beja laime dzērdēt nu poša Jezus lyupom vōrdus: „Tu uzticeigais un gūdeigais kolps, inōc tagad myužeigōs prīcas mōjūklūs!”

Un tōpēc, ka svātais Jezups tik laimeigi un tik svēteigi myra, Katōļu Bazneica izredzēja viņu par patronu vysim mērstūšim. Un jōsoka, ka patiši ti, kas svātū Jezupu pīsauc un lyudz nu viņa laimeigas sev nōves, nikod napalik naizklauseiti. Cik biži mums pošim ir gadejīs redzēt, kai svātō Jezupa gūdynōtōji mērst ļūti skaistu nōvi. Vyšupyrms vini teik apgōdōti ar svātim Sakramentim, biži vin leidz pādejai minūtei ir pylnas samaņas, pošī lyudzās, pošī pajam sev rūkā sveci un pošī izsoka tūs Sī-

meona vōrdus: „Raug, Kungs, asmu sasagatavōjis uz myužeigū mōiu, vari tagad pajimt mani pi sevis!”

Uz viņu vaiga atspeid dabasu vaļsteibas laime un pat pēc viņu nōves nu jūs vaiga var redzēt, cik laimeigi vini myruši. Vini ir atdavuši sovu goru svātō Jezupa, Jezus un Vysusvātōs Jumprovas Marijas rūkōs. Kai sovā dzeivē vini beja vīnōti ar Dīvu un jō svātajim, tai arī mērsonas breidi natyka nu viņim šķērti, bet gon uz myužim savinōti.

Dōrgi katōli, kas gon nu mums nagrybātu mērt tai, kai myra svātais Jezups un viņa goreigi bārnī?! Kas gon nu mums nagrybātu svātō dvēseles mīra un laimeibas sajuutas, ka asam bejuši lobi Dīva bārnī. Bez šaubom, ikvins grybātu mērt pylns svātōs prīcas un mīra par sovu dzeivi. Bet šys svātais mīrs nōks tikai tod, jo mes eistyn vysā sovā laiceigā dzeivē stypri ticēsim un korsti mīļōsim Dīvu, jo mes byusim eistyn lobi myusu katōļu Bazneicas bārnī. Tōpēc, dōrgi katōli, dzeivōsim vysu sovu dzeivi taidi, kaidi mes vālātūs byut nōves breidi! Piļdeisim sovā dzeivē Dīva un Bazneicas bausleibas; pyulēsīmēs nōkt tyvōk un tyvōk pi Dīva; vīnōsimēs ar Dīvu vysusvātōkā Oltora sakramentā un sovōs lyugā. Lyugsim svātū Jezupu kai par sevi pošim, tai arī par vysu myusu Katōliskū Bazneicu. Lai vysā myusu Bazneicā volda Jezus Kristus, lai vysi katōli ir lobi Jezus bārnī, lai nivins naitu zudumā, bet gon vysi panōktu myužeigū laimeibu.

Svātais Jezup, tū mērstūšim patrons, izlyudz mums vysim laimeigu nōvi! Amen.

(Sekoļ sv. Jezupa litanija un cytas lyugšonas.)

Litanija svātō Jezupa gūdam.

(Šū litaniju apstyprynōja pāvests Pius X., 18. martā 1909. g. un pīškeire 300 diņu atlaidu, kuras var uperēt arī par nūmyrušu dvēselem.)

Kyrie eleison! Christe eleison! Kyrie eleison!
Christus, klausī myus! Christus, izklausī myus!

Dīvs Tāvs nu dabasim,
Dīvs Dāls, Posaules Pesteitōjs,
Dīvs Svātais Gors,
Svātō Trejadeiba, vīns vineigs Dīvs,

Apsazāloj
par mums!

Svātō Marija,
Svātais Jezup,
Svātais Jezup, Tu Davida slavenais cilts-
bārns,
Svātais Jezup, Tu Patriarchu gaišums,
Svātais Jezup, Tu Dīvadzemdeitōjas bryu-
gōns,
Svātais Jezup, Tu škeistais Jumprovas
Sorgōtōjs,
Svātais Jezup, Tu Dīva Dāla uzturātōjs,
Svātais Jezup, Tu ryupeigais Kristus
aizsorgs,
Svātais Jezup, Tu Vysusvātōkas Dzimtes
golva,
Svātais Jezup, Tu vysutaisneigōkais,
Svātais Jezup, Tu vysuškeistōkais,
Svātais Jezup, Tu vysuprōteigōkais,
Svātais Jezup, Tu vysudrūšōkais,
Svātais Jezup, Tu vysupaklauseigōkais,

Lyudz Dīvu par mums!

Svātais Jezup, Tu vysuuzticeigōkais,
Svātais Jezup, Tu paciteibas paraugs,
Svātais Jezup, Tu nabadzeibas miļōtōjs,
Svātais Jezup, Tu rūkpeļnim paraugs,
Svātais Jezup, Tu saimes dzeives krōšnuma,
Svātais Jezup, Tu jaunovu sorgōtōjs,
Svātais Jezup, Tu giminem drūšais atspaidis,
Svātais Jezup, Tu vōrgulim mitra nesējs,
Svātais Jezup, Tu slymajim cereiba,
Svātais Jezup, Tu mērstūšim aizbiļdnis,
Svātais Jezup, Tu ļaunajim gorim baidejums,
Svātais Jezup, Tu svātōs Bazneicas aiz-
gōdnis,

Lyudz Dīvu par mums!

O Dīva Jārs, kas tu deļdej pasaula grākus,
pidūd mums, o Kungs!
O Dīva Jārs, kas tu deļdej pasaula grākus, iz-
klausī myus, o Kungs!
O Dīva Jārs, kas tu deļdej pasaula grākus, ap-
sazāloj par mums!
Vs. Uz icēle jū par sova noma kungu.
Rs. Un par vysa sova monta valdinīku.

Lyugsimēs!

Dīvs, kam sovā namaļdeigā gaišredzeibā ir labpaticis paškērt svātū Jezupu par bryugōnu vysusvātōkai Dīvadzemdeitōjai, dū mums, mes Tevi lyudzam, ka mes toptu cīņīgi tō pōrstōvniceibas debesīs, kam te vōr zemes Aizbiļdnā gūdu devem. Kurs dzeivoj un voldi myužeigi myužam. Amen.

(Lyugšona sirdsškeisteibas izlyugšonai.)

Svātais Jezup, Tu jaunovu sorgs un tāvs, kura uztycamā apsardzeibā Dīvam ir labpaticis uzticēt pašu navaineibu — Jezu Christu un

jumpraveibas Jumprovu Mariju, mes Tevi lyudzam, padori, lai mes caur tū tev uztycātū vysudōrgōkū montu — Jezu un Mariju — pasorgōti nu ikvīnas naceisteibas, teiri dūmōs, bezvaneigu sirdi un ceistu mīsu vysod eistā ceisteibā kolpōtumem Jezum un Marijai. Amen.

(Laimeigas nōves izlyugšona.)

O svātais Jezup, Tu, kas sova Audžu Dāla Jezus un sovas nūmiļōtōs Bryutes — Vysusvātōkas Jumprovas Marijas — rūkōs esi škeirīs nu šō pasaļa, steidzīs maņ paleigā, o svātais Tāvs! Kūpā ar sovu Audžu Dālu — Jezu un Vysusvātōku Jumprovu Mariju steidzīs pi manis tod, kod nōve mani škērs nu šōs vōrgu dzeives. O svātais Tāvs, izlyudz maņ taidu žēlesteibu, ka ari maņ byutu tei laime Jezus un Marijas rūkōs atdūt sovu goru.

Jezus, Marija un Jezup, Jyusu rūkōs atvēleju sevi dzeivōdams un mērdams. Amen.

(Ikdiniška lyugšona atlaideu sajimšonai.)

Pimiņ, o svātais Jezup, Tu vysuceistōkais bezvaineigōs Jumprovas Bryugōns un muns nūmiļōtais Patrōns, ka nikod nav dzērdāts, ka tys, kas Tevi pīsauc un nu Tevis lyudz paleiga, byutu bejis atnasts vai palicis bez iprycynōšonas. Tycādams tovai varai un pōrstōvniceibas grybai, es steidzūs pi Tevis un vysusirsneigōk pasaļauņu Tovai aizbiļdniceibai.

O svātais Jezup, Tu, kam beja gūds poša Pesteitōja lyupōs tāva vōrdu dzērdēt, naatmet munu lyugšonu, bet gon pljem viņu un sovā labsirdeibā izklausi viņu. Amen.

(Lyugšona par Bazneicu.)

O svātais Jezup, Tu vysuvarenōkais Patriarchu saimē un Katōļu Bazneicas Patrons, lai tev labpateik nu sova augstō gūda trona pagrīzt sovas acis uz katōliskū pasauli, kurs vysōs gryuteibōs un vōrgūs vysod pīsauc Tevi paleigā. Lai Jezus Kristus goreigōs Bryutes — Bazneicas un Viņa Vitnika — svātō Romas Tāva skumes un sōpes, plyustūšas nu inaidnīku un vojōtōju rūkas, izsauc Tovā sirdi tēviākas leidzjutas. Un caur tim vysusōpeigōkim vōrgim, kaidi Tev beja jōpōrdzeivoj vērs zemes, nūvērz žēleigi osōras vysucineigōkam svātam Tāvam Pijusam XI., sorgoj viņu, dūdi viņam breiveibu un aizbiļdi par viņu pi mīra un mīleibas Devēja — Jezus Kristus, lai vysim uzbrukumim pōrspātim un moldim pōrvarātim, vysa Bazneica spātu eistyn breivi kolpōt Vysaugstōkam Dīvam. Amen.

(Lyugšona par Bazneicu un ticeigajim).

Pi tevis, o svātais Jezup, myusu bādōs mes steidzamēs, un pīsaukuši tovas vysusvātōkas Bryutes paleidzeibu, ari tovas aizbiļdniceibas mež lyudzam. Caur tū mīlesteibu, kura Tevi vīnōja ar bezvaineigū Jumrovu — Dīvadzemdeitōju un caur tū tēviškū gōdeibu, ar kaidu tu pikūpi Bērneņu Jezu, mes Tevi pazemeigi lyudzam, pasaver žēleigi uz montōjuma, atpērka ar Kristus asni, un paleidzi mums ar sovu spēceigu pōrstōvniceibu myusu vajadzeibōs. Sorgoj, ryupeigais Svātōs Gimines Sorgs, eistū Kristus draudzi, izglōb myus, o vysumīlōkais Tāvs nu ikvīnas sasamaitōšonas un moldim, styprnoj myus, o vysuceņteigōkais aizbiļdnis,

ar debeskeigu spēku šamā karā pret timseibas goru. Un kai cytkōrt izglōbi Bērneņu Jezu nu draudūšom jam brismom, tai ari tagad aizstōvi svātū Dīva Bazneicu nu inaidnīku spūsta un ikvīnas nalaimes! Uzjem ikvīnu nu mums sovā pastōveīgā sorgōšonā, ka mes pēc tova parauga dzeivōdami un ar tovu aizbiļdnīceibu styprynōti, varātu padīveīgi dzeivōt, svēteīgi nūmērt un myužeigū līgsmeibu debesis imontēt. Amen.

Satura rōdeitōjs.

	Loppuse:
1. Ivodam	3
2. Pirmā novennas dinā: Svātais Jezups tīcelbas paraugs	7
3. Ūtrā novennas dinā: Svātais Jezups sirdsceisteibas paraugs	10
4. Trešā novennas dinā: Svātais Jezups laulōtim paraugs	14
5. Catūrtā novennas dinā: Svātais Jezups dzymdynōtōjim paraugs	19
6. Piktā novennas dinā: Svātais Jezups rūkpeļnim paraugs	22
7. Sastā novennas dinā: Svātais Jezups bēdeigim paleigs	26
8. Septeitā novennas dinā: Svātais Jezups citējim patrons	30
9. Ostoitā novennas dinā: Svātais Jezups — grēcīnīkim paleigs	34
10. Deveitā novennas dinā: Svātais Jezups — mērstūšim patrons	39
11. Litānija svātō Jezupa gūdam	42
12. Dažaidas lyugšonas uz svātū Jezupu	43